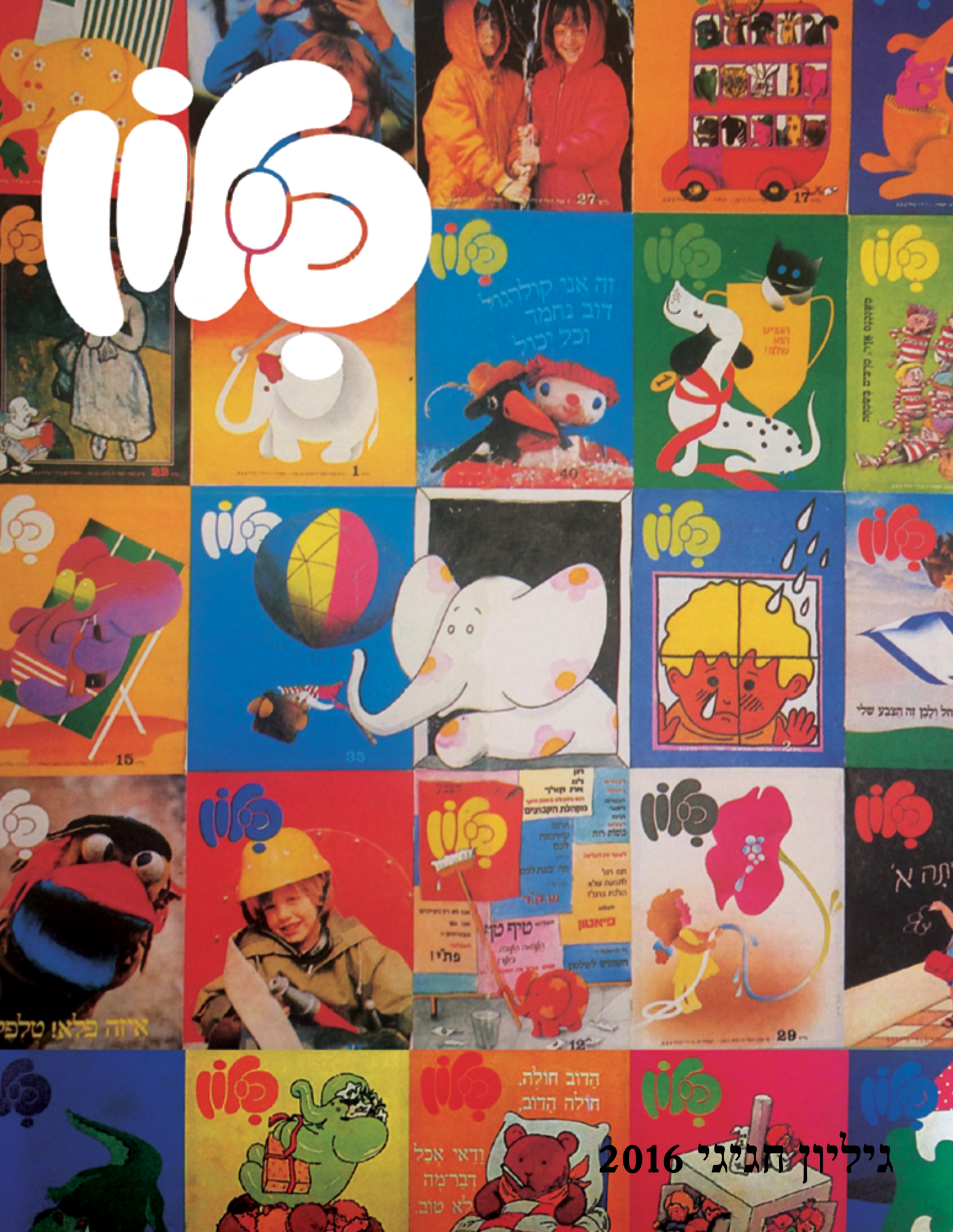

פ

פאון
זה אני קולדגורל
דוב נחמד
וכל יכול
40

פאון
החבצית
החבצית
החבצית
17

פאון
החבצית
החבצית
החבצית
17

פאון
15

פאון
35

פאון
35

פאון
29

פאון
29

פאון
איזה פלא! טלפס

פאון
12

פאון
12

פאון
29

פאון
29

פאון

פאון
הדוב חולה.
חולה הדוב.
12

פאון
הדוב חולה.
חולה הדוב.
12

פאון
הדוב חולה.
חולה הדוב.
12

פאון
הדוב חולה.
חולה הדוב.
12

גיליון חגיגי 2016

אוי, איפה הבגדים?

1. אילת קמה לה בבוקר,
היא בכלל לא עצלה;
היא פשוט אינה יודעת
איפה הבגדים שלה.

2. ולכן היא עוד יושבת
וחושבת מה עושים:
איפה תלך לבית-הספר?
בפיג'מת הפסים?

3. מאחורי הדלת?
— מחצלת מקפלת.

4. מתחת השלחן?
— לכלוך ובלגון.

5. חפשה בכל החדר
וגם במקלות;
אף הבגדים אינם עוד,
אילת בצרות.

6. מזל שאמא באה.
הגידו, ילדים:
הגם אתם לבשתם
פיג'מה על בגדים?

גברת זו

אשה באה לאמא
לשתות אתה קפה.
אמא אמרה שזו גברת זו.
ושנתנהג יפה.

לגברת זו היו טבעות זהב
והיו מחרוזות:
על הצנאר, על האצבעות השמנות
וגם על הרזות.

והיו לה עינים עצובות
צבועות בשחור ובירוק,
והיה לה פה עגול מאוד
ואדום כמו של תינוק.

וכשהיא הלכה,
נשאר אחריה בחדר ריח טוב,
ואמא אמרה
שמתי שאמרתי להן לילה טוב
הייתי צריכה
לנשק גם את גברת זו לפרידה,
בגלל שאין לה תינוק
ואין לה בעל
ואין לה אפילו ילדה.

נירית ורמי

אירה: רות צרפתי

קוקו והפנתר / עודד בורלא

בין ענפי עץ גבוה אחד בארץ ברזיל חי לו קוף־עפכיש קטנטן ושוכב מאד. וגם שכחו. רב הקופים הם שכחנים. הם שוכחים הכל. יום אחד עלה הקופי הזה – אמו קראה לו קוקו – אל בין הענפים הדקים, וכידיו החזיק שני אגוזים גדולים וקשים. ישב לו בין הענפים, והנה ראה רחוק רחוק למטה – פנתר שחור. הפנתר חפש לו כנראה מקום לישון את שנת הצהרים. לקח קוקו אגוז גדול אחד וזרק אותו – ישר על ראש הפנתר.

הפנתר קפץ קפיצה גדולה באויר. נהם נהימות גדולות והתרועע בין השיחים בועם גדול. כאשר נרגע קצת הביט למעלה וראה את הקופי קוקו יושב שם ומחיה.

הפנתר הביט בו רגע ארוך בעיון רב, פנה והלך לו. כעבור רגעים אחדים שכח קוקו את הענין וירד לשחק עם חבריו. שחק, וכשרצה אחר־כך לטפס ולעלות לביתו בצמרת העץ – לא נכל. הפנתר השחור רבץ לרגלי העץ, על ראשו בולטת תפיחה גדולה. "זו מכאן!" אמר קוקו.

"מי מבקש זאת?" שאל הפנתר בשקט אבל בקול מאים.

"זה לא עסקה!" ענה קוקו. "זו כפר!"

"ומה – אם לא אזו?"

"אז אני אקרא לאבא שלי!"

הפנתר פשט יד אחת קדימה ושלף חמשה טפרים עקמים וחדים. "קרא," אמר.

"אם לא תזוז – אני אקרא גם לאמא שלי! היא כפר תגרש אותה!"

הפנתר פשט יד שניה והניחה על הראשונה. עוד חמשה טפרים נשלפו. דמעות פעם עלו בעיני הקוף הקטן. "למה אתה 'מתעסק' אתי? מה – אין לה חברים? או חברות?"

"יש," אמר הפנתר וחיך חיך מבשר רע. "והם אינם זורקים אגוזים גדולים וקשים על ראשי מראש העץ..."

"מה פתאום אתה מדבר על אגוזים קשים? אני כבר שכחתי מזה." הפנתר לטף את התפיחה שעל ראשו. "אני לא שכחתי!"

קוקו העמיד פנים כאלו הוא משתתף בצערו של הפנתר:

"יהי!" אמר, "התנפח לה הראש! מה – זה כואב? מי עשה לה את זה? הוא קרב אל העץ. אבל הפנתר הקדים אותו ורבץ בדרךכו." "לא?" שאל.

"אני צריח לעלות למעלה לרגע..."

הפנתר זנק קדימה והניח את פפו הכבדה על קוקו.

"סליחה! סליחה!" קרא קוקו בבהלה. "אני כבר לא אעשה עוד דברים נפוחים כאלה! אני מבטיח!"

"לא רק לי!" נהם הפנתר – "ללא אחד! גם לא להיפו! אתמול זרקת עליי ועכשו יש לו כאב־ראש גדול!"

בנדאי! יש לו ראש גדול – אז יש לו גם כאב־ראש גדול – ... הפנתר נהם נהימה מפחידה ושלף את כל טפריו.

"טוב! טוב! אני מבטיח! אני אפח לה מתנה! אני אנקה את השביל למאורה שלך! אני אשיר לה שיר ערש... בבקשה, הורד את ידה מעלי..."

הפנתר חיך. הוא עוד פעם קצת, אבל הוא חיך. הוא הבין שהקוף הקטן הזה מנסה להערים עליו, להבטיח לו הבטחות שוא – הוא הוריד את ידו מעל קוקו.

"אל תביא לי מתנות ואל תשיר לי שירים. יש לה מזל שאינני רעב ברגע זה. הייתי יכול לאכול אותה לתאבון. אתה רוצה שאכל אותה לתאבון?" "לא לא לא! לא לתאבון! תאכל תפוחים – זה יותר טוב!"

"תודה," אמר הפנתר. "אני חושב שאתה לא תזרק עוד אגוזים קשים על ראשי, נכון?"

"נכון מאד. נדמה לי..." הפנתר פהק, קם והלך בצעדי־פנתר.

קוקו טפס במהירות אל ראש העץ. שם ישבו אביו ואמו.

אמר קוקו: "הבטחתי לפנתר שלא אזורק עליו אגוזים קשים. אז אני אזורק עליו אבטיח. מחר. אבטיח לא כואב, נכון?"

אבל קוקו לא זרק אבטיח בראשו של הפנתר. הוא שכח.

קפלו פנימה ותרואו מה יקרה לפיל

מעשה נורא שקרה

בשערה / אהוד בן עזר

ילדים שמעו, הקשיבו:
מעשה נורא קרה.
בראשו של איש קרח
נזדקרה לה שערה

וצמחה לה מעלה מעלה,
כמו אנטנה אדירה.
עוד מעט על הירח
תעלה היא בסערה.

איש קרחת – בשמים
טס, מחזק בשערה
וצועק, מניף ידים:
"אני רוצה בחזרה –
למטה שלי, לנות
בלי שער וסערה!
מה אני, כדור נפוח?
די: נמאס, נמאס נורא –
עדיפה לי הקרחת
ומטה חמה-חמה
ואשכב לי בה בנחת
שם על פני האדמה!"

טס וטס ברות, טראחת!!! –
(סוף חלום – הו יקיצה הוא)
משמים איש צנח –
במטה עצמו מצא הוא!

מתוקה לי הקרחת
לא אחרלום עוד על שער
בלי בלורית אחיה בנחת
אני יפה – מכל השאר!"

חיש לטף את הקרחת,
חלקה כמו ביצה,
ורקד אחוז קדחת –
"על מצע אני נמצא!"

שולח ויולח בקצר בהגזולות

כתבה: נירה הראל
איירה: אורה איתן

שתי חתולות ממש חכמות,
אָהבו הרפתקות וגם מלחמות.
על מה נלחמו? על כל דבר,
שקית אשפה, מקק, עכבר.

שולח ויולח, נועזות ממש,
נאבקו זו בזו, ללא חשש.
ומיד היו מתחבקות, מרצות,
חיים כאלה הן רוצות.

בעיר תל-אביב הבנויה על חולות,
היה היו שתי חתולות.
שולח כתמה ויולח אפרה,
חתולות בלי פחד ובלי מורא.

לשולח הייתה פרוה רכה,
יולח הייתה מאד מתוקה.
בגיל צעיר הן היו חברות,
אבל כשבגרו, התחילו צרות.

נסיד שקה פעם צפרדע / שלומית כהן-אסיף

נסיד שקה פעם צפרדע
מתגעגע לשלולית.
שיר על גלימה של בץ
הוא נושא בחלילית.

אפו מריח מרחוק
בשם נרקיסים,
בעיניו הירק
הוא הצבע המקסים.

והנסיד אינו שוכח
והלב שלו יודע:
אם יפל הוא לשלולית
ישוב להיות צפרדע.

רופא בדרך

פְּתֻכָּה: דוֹרִית אֶרְגָּד
אֵיר: מִישֶׁל קִישֶׁקָה

"רופא בדרך", הסיפור שהתפרסם ב"פילון", לא נולד כמו ספרים אחרים שכתבתי. יתר ספריי נולדו מתוך רעיונות שנבטו בראשי, ועד שלא הלבשתי אותם במילים המתאימות, ולא טוויתי להם עלילה, לא מצאתי לעצמי מנוח, ולכן כתבתי אותם. אך כאמור, לא כך היה סיפור לידתו של "רופא בדרך".

מי שהגה את רעיון כתיבת הסיפור המיוחד במינו הזה, הייתה עורכת "פילון", נירה הראל. תחילה הציעה לי נושא שונה. "מה דעתך לכתוב סיפור על עלילות מכונית ונוסעיה?" שאלה אותי נירה.

עניתי לה שמכונית היא בעיניי אך ורק כלי תחבורה, ולכן לא אוכל להמציא לה עלילה.

"אולי תרצי לכתוב סיפור על קבוצת כדורגל?" הציעה לי עורכת "פילון" עוד הצעה.

מה לי ולכדורגל? אמרתי בלב, וגם על ההצעה הזאת השבתי בשלילה.

"אציע לך הצעה אחרונה," אמרה נירה, "תכתבי סיפור הקשור לרפואה."

אך יצאו המילים מפיה, וקראתי בהתרגשות: "כן, זה בדיוק הדבר שעליו אני רוצה לכתוב!"

תהיתי איך לא חשבתי על זה בעצמי. כי מיד כשהועלה הנושא נזכרתי באבי הרופא וראיתי אותו בדמיוני מטפל בחולים, כמו שהיה בילדותי, בימים ששלטו בארץ האנגלים. לפני שעלתה משפחתי ארצה, היה אבא רופא ידוע בגרמניה. אבל כאן, בארץ ישראל, לא הניח לו השלטון הבריטי לעסוק במקצועו. לכן, כדי לפרנס את משפחתנו, עבד אבי כפועל במפעל יהלומים.

השנה חוגג כתב העת פילון 40 שנה. העורכת האגדית נירה הראל פנתה אלי בסוף שנות ה-70 ממש בתחילת דרכי המקצועית, כדי שאצור איורים לעיתון המתוק שלה: שערים, כפולות עמודים, איורים לסיפורים ועוד.

לרגל יום ההולדת של פילון יצרתי איור כמחווה לעידן התמימות הרחוק ההוא שבו ילדים היו קוראים עיתוני נייר.

לא מזמן גיליתי שיש רחוב פילון, ניצב לשדרות בן גוריון בתל אביב. את שם הרחוב מבטאים אמנם ב-פ רפה, אבל לי זה לא משנה! העיקר שנולד רעיון טוב לאיור.

מיִשֶׁל קִישֶׁקָה

שושנה שושנה ©2016

כשנודע לתושבי הסביבה שהגיע למקום רופא, באו אלינו הביתה אנשים שהיו זקוקים לעזרה רפואית, והוא כמובן לא סירב. היו לו כל המכשירים הנחוצים, והוא טיפל בכל מי שבא. כיוון שטרם קיבל משלטונות המנדט רישיון לעסוק במקצועו, לא גבה אבי תשלום מן המטופלים, והם - במקום לשלם - גמלו לו במתנות.

כעת תארו לכם אותי באותם ימים, ילדה קטנה וסקרנית, המביטה איך אבא שלה מטפל בחולים, רואה כמה הם מודים לו ומביאים מתנות. ברור שהדברים הללו השפיעו עלי מאוד. כעת אתם בוודאי מבינים מדוע הסכמתי מיד לקבל את הצעתה של נירה הראל.

כי גם אם חלפו שנים רבות מאותם זמנים שהייתי ילדה, נחרתו הדברים שקרו לי אז עמוק בזיכרוני, ושמחתי לכתוב על נושאים הקשורים לנושא הרפואה.

לצורך הסיפור המצאתי דמות של ילד שמתעניין ברפואה, ורבים מן המעשים שייחסתי לו קרו בעצם לי ולבני משפחתי.

הראיתי את הפרקים הראשונים לעורכת, והנה הדברים שאמרה: "מאחר שהסיפור עוסק ברפואה לילדים, צריך המידע להיות מדויק. אכיר לך רופאת ילדים שתבדוק כל פרט ופרט. רק אחרי שהרופאה תאשר שכל הפרטים הקשורים לרפואה נכונים, נתחיל לפרסם את הסיפור בהמשכים."

בזו הדרך התוודעתי לרופאת הילדים המעולה, ד"ר אורה שפייר, שמילאה בנאמנות את התפקיד שהועידה לה העורכת, וגם נכנסה כדמות לעלילה. קראתי לה בסיפור, "דוקטור שמחה," והיא אהבה גם את הדמות וגם את השם שנתתי לה. עד היום מתנגן באוזניי קולה בטלפון, "שלום דורית, זאת דוקטור שמחה מדברת."

ככה זה בסיפורים, לפעמים דמויות אמיתיות נכנסות לסיפור דמיוני, ולפעמים דמויות דמיוניות נכנסות לסיפור אמיתי.

שושנה שושנה ©2016

הפילון המנגן / אפרים סידון

רחוק ביצער בהסתור,
החליט פילון ללמוד פסנתר.
כל יום בין ארבע לחמש,
היה בגדי אמון לובש
ומתישב מול הפסנתר -
ומנגן ומזמר.

דו רה מי פה סול... וזה הכל.
יותר תנים הוא לא יכול,
הוא משתדל, הוא מבסס,
מוריד מכסה, מזיז כסא.
אבל אפו, אבל אפו,
הוא נע וזע משם לפה.

על הקלידים מכה מקיש,
והפסנתר כלו מרעיש.
ותחת מנגינה, יש רעש -
אשר אזנים מחריש.
"תשמע", אמר לו החמור,
"נסה אולי ללמוד כנור?"

כנור הוא כלי יפה, נעים,
נראה לי שלך יתאים."
מיהר פילון, כנור קנה
ואז החל בנגינה.

דו רה מי פה סול... וזה הכל.
יותר תנים הוא לא יכול,
הוא משתדל והוא מזיע,
את כל כוחו ממש משקיע

אבל אפו, אבל אפו,
הוא נע וזע משם לפה.

על כל המיתרים מקיש,
והכנור כלו מרעיש.
ותחת מנגינה, יש רעש -
אשר אזנים מחריש.

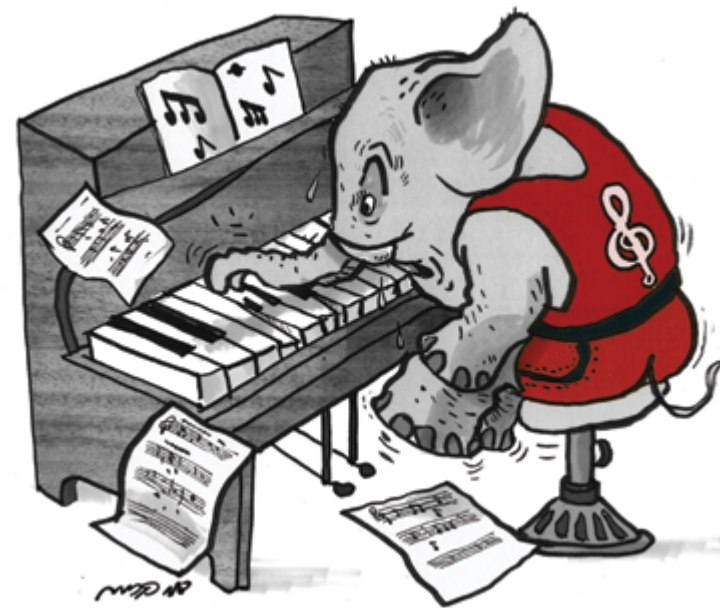
"אולי חליל", פילון חשב,
"יציל את המצב עכשיו.
חליל הוא כלי פשוט וקל
ולנגן עליו אוכל".
מיד נטל פילון חליל
ולנגן עליו התחיל.

דו רה מי פה סול... וזה הכל.
יותר תנים הוא לא יכול,
הוא מתאמץ והוא נושף,
שוב ושוב, לא מתעייף.
אבל אפו, אבל אפו,
הוא נע וזע משם לפה.

מסתיר את כל הנקבים
וככה שבמקום תנים,
אותו חליל פשוט מרעיש -
וכך אזנים מחריש.
חשב פילון, "זה לא הוגן,
אפי מפריע לנגן.
אם כך לא אנגן על כלי -
אלא על אפי שלי"
והוא הניף חדרקו גבוה
ובחזקה החל לתקוע.

דו רה מי פה סול... וזה לא הכל.
גם לה וסי פילון יכול.
וקול שמחה וקול ששון,
פעם אפו הוא סקסופון.
אחר כך משנה צורה,
והופ, החדק חצוצרה.
והנה, הוא הופך חליל
ואיזה צליל, ואיזה צליל.

ומה הפך האף כעת?
נכון נחשתם - קלרינט.
כמה יפה, כמה נחמד,
המון כלים.. ואף אחד.

אֶצְלָנוּ גֵר גִּמְד מוֹזֵר,
שׁוֹכֵב, אֵךְ מְיוֹחָד.
הוּא אִשׁ בְּכָל דְּבָר
קוֹרְאִים לוֹ אֶפְחָד.
תָּמִיד הוּא מִתְחַבֵּא בַּצֵּל
לֹא רוֹאִים אוֹתוֹ.
אֲבָל כָּל מָה שֶׁמִּתְקַלְקֵל
זֶה בְּאִשְׁמָתוֹ.

כָּל מָה שֶׁלֹּא מִצְלִיחַ לִי,
נִשְׁבֶּה, נִמְעָה, אֲבֵה,
מִי אִשׁ? זֶה לֹא אֲנִי.
זֶה הוּא. זֶה אֶפְחָד.
אִם הִדְלַתוֹת פֶּתְאוֹם חוֹרְקוֹת
זֶה רַק בְּגָלְלוֹ,
כִּי לְשִׁמֹן אֶת הַצִּירִים
זֶה הַתַּפְקִיד שֶׁלוֹ.

אֶתְמוֹל הָאֶגְרֵטֵל נָפַל לוֹ,
הִכְתִּים אֶת הַמָּפָה.
הוּא בָּא עִם בּוֹץ בִּנְעָלָיִם
לְכַלֵּךְ אֶת הָרֶצְפָה.
נִקְרָעוּ לוֹ שְׁנֵי סְפָרִים,
נִשְׁפְּכוּ לוֹ מִיָּם,
נִתְלַשׁ כִּפְתּוֹר מִן הַחוֹלְצָה
גַּם מִן הַמְכַנְסִים.

הוּא שׁוֹכֵחַ נִירוֹת
בְּתוֹךְ הַמְקָרָה.
הוּא פּוֹתַח אֶת הַדֶּלֶת
וְאִינוֹ סוֹגֶה
בְּגָלֵל זֶה חֲתוּל חוֹגֵג
עַל הַשּׁוֹקוּלָה.
זֶה לֹא אֲנִי, זֶה לֹא אָחִי,
זֶה הוּא, זֶה אֶפְחָד.
יֵשׁ סְמָנִים שֶׁל אֶצְבָּעוֹת
שֶׁלוֹ עַל הַקִּירוֹת.
בְּגָדִים מִתַּחַת לַמָּטָה
מִסְטִיק בְּמִגְרוֹת.
הָאִם גַּם אֶצְלָכֶם יֵשׁנוּ
גִּמְד כֶּזֶה נֶחֱמָד
שֶׁהוּא אִשׁ בְּכָל דְּבָר?
קוֹרְאִים לוֹ אֶפְחָד.

אֲנִי לֹא כּוֹתֵב סְפוּרִים, אֲבָל אֲנִי בְּכָל זֹאת סוֹפֵר.
"אֵיךְ זֶה יִכּוֹל לִהְיוֹת שְׂאֵתָה סוֹפֵר אִם אֵתָה לֹא כּוֹתֵב
סְפוּרִים?"
"זֶה סוֹד" אָמַר עֵילָם וְחִיוֹךְ גָּדוֹל כִּסָּה אֶת פָּנָיו וְגַם אֶת
הַסּוֹד שֶׁלוֹ.
הַשְּׂמִים שֶׁחֹרִים וְהַכּוֹכָבִים מִנְּצָנִים כְּמוֹ בְּמַחְרֹזֹת שְׁעוֹנֵדָת
אִמָּא כְּשֶׁהִיא מִתְלַבֶּשֶׁת יָפָה בְּמִיּוֹחָד.
עֵילָם מִתְחִיל לְסַפֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים: "אֶחָד, שְׁנַיִם, שְׁלֹשָׁה,
אַרְבָּעָה, חֲמִשָּׁה, שֵׁשֶׁה, שִׁבְעָה, שְ�מוֹנָה, תִּשְׁעָה, עֶשְׂרֵה.....
עֶשְׂרִים, עֶשְׂרִים וְאֶחָד....." וְהוּא מִמְלֵמֵל לְעֶצְמוֹ: "שְׁלוּשִׁים
וְשֵׁשֶׁה... אַרְבָּעִים וְשְ�מוֹנָה... מָאָה וּשְׁנַיִם... שְׁלֹשׁ מֵאוֹת
חֲמִשִּׁים וְאַרְבָּעָה....."
"אֲבָל רָגַע..." הוּא אוֹמֵר לְעֶצְמוֹ, "אֶתְמוֹל סִפַּרְתִּי שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת חֲמִשִּׁים וְחֲמִשָּׁה... נֶעְלָם לִי כּוֹכָב... אֵיפֹה הוּא,
הַכּוֹכָב הַזֶּה?"
עֵילָם מִפְחָק וְכוֹכָב אֶחָד מִנְּצָנִים אֵלָיו לִפְתָּע: "דִּי, סִפַּרְתָּ
מִסְפִּיק כּוֹכָבִים לַהֲיוֹם. עֲכָשׁוּ תַחְזוֹר לַמָּטָה".
וְזֶה בְּדִיוֹק מִה שֶׁעֵילָם עוֹשֶׂה. הוּא שׁוֹכֵב עַל הַגֵּב וּמִמְשִׁיךְ
לְהִסְתַּכֵּל הַחוּצָה מִבְּעַד לַחֲלוֹן הַפְתּוּחַ. "אוֹף, מְתִי כִּכָּר
אִמָּצָא אֶת הַכּוֹכָב הַנֶּעְלָם הַזֶּה!..." הוּא חוֹשֵׁב עַד שֶׁעֵינָיו
נִעְצָמוֹת.
בְּחִלּוֹמוֹ רוֹאֶה עֵילָם שְׂמִים מְלֵאִים כּוֹכָבִים. "וִיו!" הוּא
קוֹרֵא בְּחִלּוֹם, "כִּמְהָ כּוֹכָבִים! אֲבָל אֵיפֹה הַכּוֹכָב שֶׁחָסַר
לִי?"
וְאֵן הוּא רוֹאֶה אֶת אֲבָא שֶׁלוֹ, שֶׁחֹרֵב הַבֵּיתָה, מְנִיחַ אֶת
הַמְּזוֹנָה בְּכַנִּיסָה, מִתְכַּוֵּף אֵלָיו, וּמְנִיחַ אוֹתוֹ הַכִּי גְבוּהָ
שֶׁהוּא יִכּוֹל.
"הַכּוֹכָב הַזֶּה", אוֹמֵר אֲבָא, "זֶה אֵתָה".

כָּל עָרֵב, לִפְנֵי שֶׁהוּא נִרְדָּם, עֵילָם מְבִיט הַחוּצָה דֶּרֶךְ
הַחֲלוֹן. אִמָּא, שִׁסְיָמָה לְהִרְדִּים אוֹתוֹ, בְּטוֹחָה שֶׁהוּא כִּכָּר יֵשֵׁן
וּמִתְשַׁכֵּב מוֹל הַטְּלוּיָזָה בְּסֻלּוֹן כְּדִי לְצַפּוֹת בְּחֻדְשׁוֹת.
תָּמַר, שִׁישְׁנָה בְּאוֹתוֹ חֹדֶר, כִּכָּר חוֹלְמַת שְׁגָם הוּא יֵשֵׁן.
אֲבָל עֵילָם לֹא יֵשֵׁן. הוּא יוֹרֵד מִהַמָּטָה וְהוֹלֵךְ לַחֲלוֹן עַל
קִצּוֹת אֶצְבָּעוֹת, בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט, כְּמוֹ שֶׁאֲבָא לִימַד אוֹתוֹ.
"כְּשֶׁאֵתָה רוֹצֶה לְעֲשׂוֹת מִשְׁהוּ חֲשׁוֹב כְּלִי שֶׁאִף אֶחָד יִרְאֶה
אוֹ יִשְׁמַע אוֹ יִדַּע, אֵתָה צָרִיךְ לְעֲשׂוֹת אֶת זֶה בְּשֶׁקֶט בְּשֶׁקֶט,
עַל קִצּוֹת הָאֶצְבָּעוֹת," אָמַר לוֹ אֲבָא, שֶׁנִּמְצָא רֹב הַזְּמָן
בְּחוּץ לְאַרְץ בְּגָלֵל הָעֲבוּדָה שֶׁלוֹ.
כְּשֶׁהָיָה בְּבִית, מִצָּא אֲבָא תָּמִיד מִשְׁפֵּט חֶקֶם לוֹמַר לוֹ.
פַּעַם, לְמִשְׁלַל, כְּשֶׁעֵילָם שָׁאֵל אוֹתוֹ מָה הוּא עוֹשֶׂה בְּעֲבוּדָה,
אָמַר אֲבָא: "אֲנִי סוֹפֵר אֶת הַכּוֹכָבִים".
"לָמָּה צָרִיךְ לְסַפֵּר אֶת הַכּוֹכָבִים?" שָׁאֵל עֵילָם.
"כְּדִי לְדַעַת כִּמְהָ יֵשׁ. אֲבָל תִּשְׁמָר אֶת זֶה בְּסוֹד. בְּסֻדְרִי,
לִם?" בִּיקַשׁ אֲבָא.
עֲכָשְׁיוֹ עֵילָם מְסִיט אֶת הַיֵּלּוֹן בְּזִהֲרוֹת לְצַדְדִים וּמְרִים
אֶת הַתֵּרִים מִסְפִּיק גְּבוּהָ כְּדִי לְהִבִּיט לְמַעְלָה. אַחֲוֹתוֹ
הַקְטָנָה נִרְדָּמָה.
"מִזֵּל שֶׁהִיא נִרְדָּמָה," חָשַׁב עֵילָם, "כִּכָּה הַסּוֹד יִשְׁאַר
רַק שְׁלִי".
פַּעַם הוּא כִּמְעַט גָּלָה אֶת הַסּוֹד שֶׁלוֹ. זֶה הָיָה כְּשֶׁסָּבָא,
שֶׁהָיָה סוֹפֵר מִפְּרָסָם, אָמַר לוֹ: "עֵילָמִי, נִכּוֹן שְׂאֵתָה רוֹצֶה
לִהְיוֹת סוֹפֵר כְּשֶׁתִּהְיֶה גָּדוֹל?"
"אֲבָל סָבָא," הִשִּׁיב עֵילָם, "אֲנִי כִכָּר סוֹפֵר!"
"בְּאֵמָת?" חִידָּה סָבָא, "אֵתָה כּוֹתֵב סְפוּרִים?"
"מָה פֶּתְאִם כּוֹתֵב סְפוּרִים? שִׁכְחָתָ שְׂאֲנִי
בְּכָלֵל לֹא יוֹדֵעַ לְכָתוּב, סָבָא?"

צִיּוּר: נוֹרִית יוֹבֵל

הנה הגנה, זאת המדרכה, ואלה הספסלים ובאמצע רצועת הדשא שאפשר להשתולל עליה, ומסביב גדר שיחים. שבתוכה יכולים פדורים ללכת לאבוד. וזאת בואי. היא תינקת, "עוד לא מלאה לה שנה" אומר אבנר שמשחרר אותה מהרצועה. היא עדין לא יודעת המון דברים. והנה קליאו. היא מתרועעת במעגלים ונכנסת לתוך השיחים בלי קשי. רזה וזריזה. מפעם לפעם היא רצה לחגית שלוחשת לה: "יפה שלי, טובה שלי". וזוהי ואזא, החברה השלישית. היא אינה מתרועעת כמו שתי החברות האחרות. היא הולכת לאט ומנדנדת את הראש שלה מצד לצד, שכלם יראו את הסרטים החדשים שקלעה לה מירי. ואזא יודעת כמה היא יפה ונוהרת שהפרנה שלה תשאר מסרקת ומבריקה.

על הספסל יושבים מירי, אבנר וחגית ומדברים. החברות הטובות מרחרחרות זו את זו מכשכשות בזנבות ומשחקות. אבנר זורק לבואי את הכדור שלה והיא רצה לתפוס אותו. קליאו מנסה להשיג, ומי שתופסת היא דוקא ואזא. הן משחקות זמן מה, עד שהכדור נופל לתוך השיחים. ואזא וקליאו לא נכנסות פנימה. הן יודעות שהשיחים מלאים ענפים דוקרניים. אבל בואי נדחקת ומחפשת את הכדור. ומה זה? על האדמה הלחה, בין השיחים מונחת בבה יפה. בואי שוכחת את הכדור וגוררת את הבבה אל הדשא. קליאו ואזא מבחינות במציאה וכל אחת קוראת: היא שלי! שלשתן מושכות את הבבה ועד מהרה הופך המשחק לתחרות. מי תצליח לקחת את המציאה ולברוח? הבבה בסכנה. מרב משיכות היא עלולה להיות סמרטוט. בהתחלה שמחה שמצאו אותה והוציאו אותה אל האור. עכשו היא מצדיפה להשאר מוגנת בחשף הירוק של השיחים. הבבה קוראת "אמא'לה". ואחר כך בקול יותר רם: "אמא'לה, רוני". חגית שומעת את הנהמות של הכלבות ורואה שהן מושכות משהו. האם זה משחק או קטטה? קשה לדעת. נדמה לה ששלוש החברות התחילו לשכח שהן משחקות. בואי נוהמת בכעס. קליאו מתרגזת ומנסה לנשוף את האזן של בואי ואזא מיללת כאלו משהו קלל את התסרקת היפה שלה. חגית קמה ומתקרבת לכלבות הנוהמות.

"אוי" קוראת חגית "הנה הבבה של רוני". היא מנסה להציל את הבבה ובקשי מצליחה להציל את היד שלה. "איי, כואב." חגית כועסת. "מספיק עם ההשתוללות הזאת" היא גוערת

אורי'ה קומקום

בבקר, בשבע וחצי, באים לאורי'ה ואומרים לו:

"אורי'ה, תקום כבר. הגיע הזמן ללכת לגן!"

אבל אורי'ה לא פוקח אפילו עין אחת.

עוד פעם אומרים לו: "אורי'ה, תקום. קום כבר!"

אבל לאורי'ה טוב במטה והוא לא רוצה

לצאת מתוך השמיכה האדמה שלו.

מאחר כבר ולכן אומרים לאורי'ה בקול רם:

"אורי'ה, קום! קום!"

ואז אורי'ה מוריד את השמיכה מעל הראש ואומר:

"אני לא קומקום. אני ילד".

ש. יעקב

איור: דני קרמן

נאית אוי אויאה

במבי

שהתקנתי בשבילי. אינני שונא את החתול. הוא אינו ציד כמו האנשים שהרגו את אמו של במבי וחיות רבות אחרות. הרי החתול אינו יודע כלל כי הצפור חיה. הוא פשוט הולך לצוד קציצה מעופפת לארוחת הצהרים שלו.

גם לא את כל הצידים אני שונא. אני מתכנן לאלה הצידים לשם ההנאה שבדבר וחשים רצון להרגיש כמה הם חזקים כשבידיהם רובה ציד,

שתוכנן בידי מהנדסים ונוצר במכונה גדולה. כאלו

הציד גיס את כל חכמת האדם כדי להרוג ארנבת קטנה. אני עוד זוכר איך

התבישתי כשאיש אחד פרחוב הביט בי בבוז ואמר

בקול לגלגני: "עם קטנים מכתה ג' אתה חזק, מה?"

באותו רגע רציתי להבלע במדרכה מרב בושה. זה

קרה כאשר הייתי בכתה ו' וסטרתי לזאטוט אחד.

"הוא" כך קראו החיות ביצר לאדם הרע שהיה בא

לצוד מדי פעם. "הוא! הוא הולך! זה הריח שלו!" חרדה היתה מתגנבת

ללב כל. להמלט!

אבל במבי מצא איל זקן שלימד אותו להיות זהיר וחכם, לדעת הכל, להבין כל צליל וכל רחש וגם לחשוב, בדרך בני האדם.

ספר אחד ליוה אותי בילדותי וגם כאשר אבד לי, המשכתי לחשוב עליו. כונתי לבמבי השלם, לא לזה המקצר. קבלתי אותו מאמי, ליום הלדת תשע, יום הלדתי האחרון לפני פרוץ מלחמת העולם השנייה. בזמן ההפצצות לקחתי עמי למקלט,

אותו ואת הקוף המרוט, שהיה לו פרצוף מלא תבונה, אותו קבלתי במתנה כשהייתי בן שנה. התבישתי קצת לקחת את הקוף למקלט ולהיות כמו

הילדות, שלוקחות אתן את הבבות שלהן, אבל לא יכולתי להפקיר אותו.

את הספר קראתי פעמים רבות והתחלתי לחשוב שזהו מין ספר נבואה

פרטי שלי. חשבתי שאני אצא מן המלחמה, כמו

במבי. חשבתי שאני כמו במבי, כי אמי נפלה קרוב

למלחמה, כמו שאמו של במבי נפלה קרוב לצידים.

חשבתי שאני כמו במבי, משום שגם אותו גדלה דודה שלו, אם כי לדודה

שלו היו שני ילדים ולדודתי לא היו ילדים כלל. התחלתי להאזין

לשיחות הצפרים, לשיחות הצפרדעים ולשנוא את הצידים. כמו כן לא יכולתי להבין את

שפת החיות כמו שהבין במבי, אבל היום אני מבחין למשל באזהרת הצפרים: סכנה! כשהחתול שלנו יוצא מן הדלת

גם להם יש מה להגיד / יוסי אבולעפיה

הַיֵּלֶד שֶׁרָאָה / אֹרְחָה אֵיתָן

יֵלֶד אֶחָד יָכַל הָיָה לִרְאוֹת בְּעֵינָיו דְּבָרִים שֶׁעֲלֵיהֶם חָשַׁב.
אִם חָשַׁב חֲתוּל, רָאָה חֲתוּל. אִם חָשַׁב אֲרִיָּה, רָאָה אֲרִיָּה. אִם חָשַׁב אוֹטוֹ,
רָאָה אוֹטוֹ. וְאִם חָשַׁב חֶשֶׁךְ, לֹא רָאָה שׁוֹם דְּבַר מִפְּנֵי שֶׁהָיָה חֶשֶׁךְ.
פַּעַם הַיֵּלֶד הָלַךְ בְּרָחוּב וּפְתָאֵם נֶעְצָר.
”לָמָּה נֶעְצַרְתָּ? שְׁאֲלוּ הַחֲבֵרִים.
”יֵשׁ פֹּה תַנִּין,” אָמַר.
”אֵיזָה תַנִּין? אֵיפֹה תַנִּין? אֵין כָּאן תַנִּין,” אָמְרוּ הַחֲבֵרִים וְהַתַּנִּין נִעְלַם
כִּלְאָ הָיָה.
אֵין דְּבַר, אָמַר הַיֵּלֶד, זֶה הָיָה תַנִּין מִסֵּפֶן. טוֹב שֶׁנִּעְלַם. בְּפַעַם אַחֲרֵת הוּא
שָׁחַק עִם הַחֲבֵרִים בְּגִלּוֹת וּפְתָאֵם הָרִים אֶת הָרֹאשׁ וְהַבֵּיט לְמַעְלָה.
”מָה אַתָּה רוֹאֶה?” שְׁאֲלוּ הַחֲבֵרִים. גַּם הֵם הָרִימוּ אֶת הָרֹאשִׁים וְהַבֵּיטוּ
לְמַעְלָה, אָבֵל לֹא רָאוּ שׁוֹם דְּבַר.
”אֲנִי רוֹאֶה עֵץ כָּחֹל גְּבוֹה וְגֹדֵל וְעַל הָעֲנָפִים מְטִילִים קֶרְנָפִים.
”אֵיזָה עֵץ? אֵיפֹה עֵץ? אֵין כָּאן עֵץ,” כָּעֶסוּ וְהָעֵץ נִעְלַם כִּלְאָ הָיָה.
חֲבֵל, הִצִּטֵּעַר הַיֵּלֶד, זֶה הָיָה עֵץ יָפֵה.
בְּפַעַם הַבָּאָה, כְּשֶׁהָלַךְ עִם הַחֲבֵרִים וְרָאָה שׁוֹרָה שֶׁל בְּרַבּוּרִים שָׁטִים עַל
הַכְּבִישׁ, לֹא אָמַר שׁוֹם דְּבַר, אָבֵל הֵם רָאוּ שֶׁהוּא מִתְבּוֹנֵן בַּכְּבִישׁ וְצָחֲקוּ.
מֵאֲזוּ נִזְהַר שֶׁלֹא לְדַבֵּר וְגַם לֹא לְהִרְאוֹת כְּאִלּוּ הוּא רוֹאֶה דְּבָרִים.
אָבֵל הַיֵּלְדִים הָיוּ מְצִיקִים לוֹ וְשׁוֹאֲלִים: ”מָה אַתָּה רוֹאֶה? מָה אַתָּה
רוֹאֶה?”
הוּא הִפְסִיק לְלַכֵּת עִם הַיֵּלְדִים וְהָיָה יוֹרֵד לְשַׁחַק בְּחֶצֶר רַק כְּשֶׁהָיְתָה
רִיקָה. דְּבָרִים נִפְלְאִים רָאָה, אָבֵל הָיָה תָמִיד בּוֹדֵד.

יּוֹם אֶחָד, כְּשֶׁיָשַׁב עַל הַגָּדֵר, חָשַׁב עַל יַעֲר. מִיָּד צָמְחוּ לֵידוֹ עֲצִים רַמִּים
וְעִבּוֹתִים. בֵּין עֲנָפֵי הָעֲצִים רָנְנוּ צִפּוֹרִים וּפְרָחִים נָתְנוּ רִיחַ טוֹב.
הַיֵּלֶד הַבֵּיט בְּעֲצִים, הִקְשִׁיב לְצִפּוֹרִים וְנִשֵּׁם אֶת רִיחַ הַפְּרָחִים.
הוּא נֶאֱנַח מְעַמֵּק לְבוֹ וְדִמְעָה הִתְגַּלְגְּלָה וְנִפְלָה לָהּ.
”לָמָּה אַתָּה עֲצוּב?” שָׁמַע קוֹל.
הוּא הַבֵּיט בְּכִיוּנוֹ הַקּוֹל וְרָאָה יֵלֶדָה קֹטְנָה עוֹמֶדֶת לֵיד הַגָּדֵר.
”שְׁמַעְתִּי אוֹתְךָ נֶאֱנַח,” אָמְרָה הַיֵּלְדָה. אֶת הַדִּמְעָה הִיא לֹא רָאָתָה,
כִּי הָיְתָה עוֹרֶת. הַיֵּלֶד שָׁתַק. הוּא פָּחַד שֶׁהַיַּעַר יַעֲלֶם אִם יִסְפֹּר עָלָיו, אָבֵל
קוֹלָה שֶׁל הַיֵּלְדָה הָיָה עֲדִין וּמְתוֹק וְהוּא כָּל כֵּךְ הִתְגַּעְגַּע לְחֲבֵר אוֹ לְחֲבֵרָה.
בְּלַחֵשׁ בְּלַחֵשׁ אָמַר: ”אֲנִי רוֹאֶה יַעֲר.”
”סִפֵּר לִי עַל הַיַּעַר,” בִּקְשָׁה הַיֵּלְדָה וְהוּא סִפֵּר.
הַיֵּלְדָה הִקְשִׁיבָה בְּשִׁקָּט וְהַיַּעַר לֹא נִעְלַם. הוּא הִמְשִׁיךְ לְסַפֵּר וְעֲצִים
חֲדָשִׁים צָמְחוּ סְבִיבָם. הוּא סִפֵּר עַל הַצְּבָאִים, עַל הַסְּנָאִים, עַל הַפְּטֻרִיּוֹת
וְעַל הַגַּמְדִים וְהַיֵּלְדָה הִקְשִׁיבָה בְּשִׁקָּט.
אַחֵר כֵּךְ סִפֵּר עַל הַמַּעְזֵן הַזֶּה, הַמְּפֹכָה בְּמַעְכָּה הַיַּעַר וְעַל הַשְּׂבִיל הַמְתַּפְתֵּל
הַמוֹכִיל אֵלָיו. בֶּן רֹגַע נִפְרַשׁ הַשְּׂבִיל לְרַגְלָיו וּפְנֵי הַיֵּלְדָה אֹרְזוּ. הַיֵּלֶד חִיָּף.
הוּא נָתַן אֶת יָדוֹ בְּיָדָהּ וַיַּחֲד פָּסְעוּ בַּשְּׂבִיל וְנִעְלְמוּ בַּיַּעַר.

כִּמָּה בַּעֲלֵי חַיִּים יֵשׁ בַּתְּמוּנָה? צַבְעוּ אוֹתָם.

© נורית זילבר

יִחְזָקָאל / מִינָה אֵיתָן

בַּקֶּפֶסָה, "נָבִיא לֹו עֲלִים",
גִּבְעוּלִים, "נִמְלִים", "נִתָּן לֹו
גַּם שֵׁם וְגַם שֵׁם מִשְׁפָּחָה".
הָרַעַשׁ גָּדוֹל וְגָדוֹלָה הַשְּׁמָחָה.
וְיֹאב הַמְּזִיק שֵׁם נָאָה לִי
הַדְּבִיק: "יִחְזָקָאל הַצֵּב. כֹּךְ נִקְרָא
לֹו עֶכְשָׁו"
וְעֶכְשָׁו אָנִי גֵר בַּקֶּפֶסָת נַעֲלִים.
רְחוּק הַשְּׂדֶה וְרְחוּקִים הַשָּׁמַיִם.
כּוֹס הַמַּיִם רִיקָה,
הַקְּלָפוֹת יְבֹשׁוֹת וְצַר הַמָּקוֹם
וְעֶצוֹב לִי מָאֵד.
אֲנִי לֹא יִחְזָקָאל, אֲנִי צֵב פְּשׁוּט,
שְׂרוּצָה לְטִיִּל בַּשְּׂדֶה, מִשְׁחָרָר,
לְנוֹת, כְּמוֹ פֶּעַם, בֵּין חֶסֶה לְתוֹת,
וְלִשִּׁיר בְּ"צִבִּית": אֵיזָה יוֹם
נִהְדָּר.

אֵלֹו יִחְזָקָאל יָדַע לְדַבֵּר,
סִפּוֹר שְׂכֻזָּה הָיָה מִסְפָּר:
בְּקָר שַׁבָּת, סוּף הַחֲרָף כְּמַעַט
וְאֲנִי בַשְּׂדֶה מְטִיל. חוֹלָם בְּהַקִּיץ,
לֹועֵס לִי חֲמִצִּיץ וּלְפֶתַע נָפַל
עָלַי צֵל.
מוֹל אִפִּי - נַעֲלִים וּכְבֹּד שְׁתִּי
יָדִים תּוֹפְסוֹת לִי בַגָּב וְ"יָא,
הִנֵּה צֵב!", "תָּנוּ לְרֹאוֹת!",
"אֵל תִּדְחֹף!", "צֵב עַל אֲמָת!
לֹא בָלֵף!", וּמוֹשְׁכִים מְכָל
צֵד וְנוֹתָנִים יָד אֵל יָד.
"הוּא יוֹדֵעַ לְנֶשֶׁךְ?",
"מָה פֶתָאוֹם, חֲמָדָה!" הוּא
מוֹצִיא אֶת הָרֹאשׁ וּמִכְנִים
חֲזָרָה, "יֵאלֶלְהָ, נִקַּח וְהַפִּיתָה
נִסֵּעַ", "תִּרְאוּ אֵיךְ יִשְׁמַח וְיִגְדֹל

גּוֹיָבָה / עֲדוּלָה

הַגּוֹיָבָה הַבְּשִׁלָּה
לִי נִרְאִית קֶצֶת אֲכוּלָה וְהִתָּר
יִרְקוֹת
אֵין בְּרָרָה,
יֵשׁ לְחֻכּוֹת.
אֵךְ מִשְׁבַּב בִּשְׁם כָּא פֶתָאוֹם...
מִכְרָחָה אֲנִי לְטַעַם!
אֶת יָדִי אֲנִי שׁוֹלַחַת,
בְּיָדִי הִיא כְּבֹר
מִנְחָת
וְאֵינֶנִּי מִתְפַּסֶּסֶת,
בְּכִשְׂרָה אֲנִי נוֹגֶסֶת!
מָה מִתּוֹקָה וּמְעִימָה...
גַּם צִפּוֹר אֲכָלָה,
אִז מָה?!

פילון שלום!
אברהם ביל גוראקטן, אברהם משה וליזם -
קטנים ומחמדים, אלה עם מבינה טיכסומה
ואדא לקרובו סוף המבטאים שלי, ואלו ביל
הילפוס המחמדים, ואלו האומה שיה סגשים
שאמרים לך לקראת.

מרה דבר
תל - סגיה
צמ השלום

MESSAGES

פילון
אני יצדו שקותבת
עלה כחם חשונה
ואני גורה גורה מיתרונות
סמך כי אתה
ואפסאם עא קתבתו
פילון
עכפילון פילון אני גורה
גורה אלהבת את
הפילנים ששולקוילא
התחבבסל עקו פילונים
די אני צחח עילון
עלס מאריאסלי

שכלים פילון!

אני אופקת
את כילון
ואני רוצה
שהיא מסק
עד 100 שנה
כתבה איכיתם
התק

אנו אנשי תולדות הורים למען "פילון" פונים בזה
אל שר החינוך והמרבית לאפשר את קיומו
של עיתון ילדים מעולה זה, אשר לאו מצאנו לו
תחליף ברמתו, ובמיבת הליכות והפדשר שפנו
מעניק לילדינו בגיל הרך

כל פילון יקד
את גולא אלהבת את בחזקת
סלג: מתי שפסקתם ען פילון
מאס לא יכלתי לעלות:
וביתי אלגיה - סוף מתנע
מתי גורו אלהבת את
אונחיתך!

גאהי כ
100 נטיקות
עזה אלה

לפילון שלום
אף פאם לו נותן לי
לפסקתה לעיתון
אלא חותף
את האתרון
אדם גור אלהבת עזרתו

על פילון
1 לק אלהבי היקר פילון
2 אני אספר סוף
3 אתם מאוין איתי תהיה פילון
4 ואקרא בקביל סוף
5 אלהבת אתם מאד מאד
6 אלה סוף

לפילון
אני
למחנה:
אספר 50 כי פילון
שקראתי
כתבת
איתם, ואם
חושבת
פילון
פילון
אם
תוצ
אל

לפילון שלום
אמא ספרה לי שרוצים
לסגור את העיתון שלנו
כי אין מספד כסף
אני לא רוצה שתפסקה
לבקר אותי יש לי קצת
כסף. תגיד לי כמה
אתה רוצה ואני אתן
לך רק תמשיך לבקר
אותי
אני אלהבת אותך
סלון

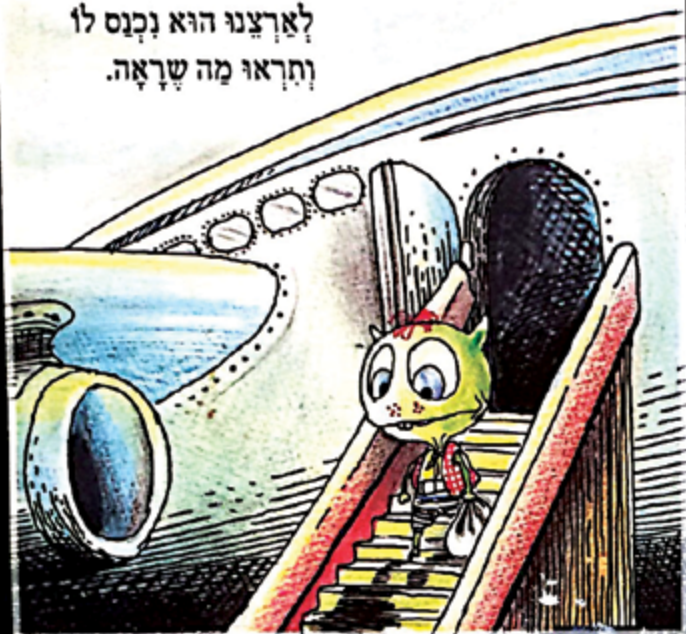
דוק מחפש בית

מעשה בדוק צעיר
שהפך את כל העיר
בחיפוש אחר דירה
והיחל... שב וקרא.

מאת צ'ני קרמן ואהרן שמי

יום אחד פשוט נמאס לו
כל הזמן אותה שעה
לארצנו הוא נכנס לו
ותראו מה שראה.

דוק אחד יפה עינים
קצר רגלים וגדול ראש
בן יחיד ואח לשנים
גר לו בשעה שלוש.

פעבור דקה או שמים
דוק הבין שאין בריכה
התארגן נשא רגלים
ויצא למצוא דירה.

שעריה דוהרת
שום דבר אינו ברור
כל דקה שעה אחרת
ממש אין איפה לגור

